

Gardista

Príspevok pridal Mortimer
©tvrtok, 09 august 2007

Rachot bitvy byl ohlušující. Okolo mî létalo tisíce projektilù a nacházely cíl jak v našich, tak v nepřátelských tilech. Bez ustání jsem páčil ze své plazmové pušky. Teploměr na zbrani se dostával do červených hodnot a snažil se mî upozornit na přehřátí ale já na to kašlal. Přestat stálet znamenalo umřít.

Zpoza krytu, odkud jsem se bránil, nebylo vidět všechny muže, kterým jsem velel. Navíc jich už taky moc nezbylo. Z celé rotý řítající okolo sta mužů jsem po dvou měsících intenzivního boje velel žalostnému zbytku – třicet chlapů...

Zahnal jsem myšlenky na minulost. Právě se mi před očíma totiž objevilo něco, co mi mohlo zkrátit vyhlídky na budoucnost. Na konci ulice se objevil velký raketomet na dvou svalnatých nohách. Nejhorší bylo, že to ůvalo bolestí pokaždé, když se do toho někdo trefil. Pak, během vteřiny, to vypálilo sérii strel, které se s démonickou přesností zabořily do zdi, za kterou byl skryt náš těžký bolter – poslední z těžších zbraní, která nám poskytovala alespoň minimální palebnou podporu. To byla poslední kapka.

„Ústup, zpátky! První řeta odchází, druhá ji kryje, na konci ulice se prohodí!“

Už nebyla šance, že bychom mohli útok bestí nějak zastavit. Nemilo smysl tu dál zůstat. Spolu s druhou řetou jsem začal s novou intenzitou stálet do přibíhajících kreatur a jejich mrtvoly se kolem nás vršily s cyničností, které je schopen jen Chaos. Stáli jsme jako šílení ale nestačilo to. Démoni, kteří přežili palbu, se na nás vrhali s ůvem a pínou u mord a nikomu z nás nedali sebemenší šanci.

Viděl jsem, jak Wilhelmovi vedle mî zahnutý pačát usekl hlavu a gejzír krve vystřekl vysokým obloukem. Ve smrtelné kœeì pak ještě stihnul stisknout spouš• a zrůdi rozstřelil svou las-puškou hrudník.

Další muž přišel o obě ruce, když si v zoufalství kryl hlavu. Řelisti bestie mu je utrhly bez sebemenší námahy.

Pak se jedna z nich dostala až ke mně, pohlédla mi do tváře...a mně se zasekla zbraň. Nevědci jsem mækal spouš• ale výsměch prázdného hučení týrané zbraní mî ujistil v tom, že tohle není zlý sen. Bestie se začala napřahovat ke smrtící ráni a kolem mî se řas jakoby zpomalil. Blížkost smrti mî umožnila si mojí smrtku prohlédnout s detailností, kterou bych si klidně nechal ujít.

Znetvořenou hlavu mîla plnou jizev a hnisajících boláků, které hrozily každou chvíli prasknout. Z tlamy jí neuvěřitelně páchlo, jako kdyby jí v ní něco umřelo. Což asi nebylo daleko od pravdy.

Pak se mi řas vrátil k normálnímu plynutí, padl jsem na zem a bestii vybuchla hlava v krvavém gejzíru. Ve sluchátku to zapraskalo a ozval se z ní hlas seržanta Willise: „Jsme na místě. Kryjeme vás.“ Nejsladší slova, která jsem kdy slyšel.

Zjevně si to mysleli i ostatní, kteří přežili, protože se začali otáčet a prchat pryč. Bestie mîly plné ruce práce s krytím se před palbou první řety a my jsme se tak mohli relativně v pořádku stáhnout. Cestou jsem vymínil svou zaseklou zbraň za jinou, která vypadala funkčně. Ruka, z které jsem ji vytáhl, neměla majitele.

Na konci ulice jsem přehlédl zbytek jednotky. Dvacet mužů. Neml jsem ani sílu se za jejich duše pomodlit k Císaři.

Démoni nás našťistí nepřonásledovali, jejich zdegenerované mozky zjistily, že okolo je spousta potravy a my je tak přestali zajímat. Našťistí...

Tiše jsme se vydali pryč, hledat nejbližší přátelskou jednotku....

„Vojáku, kvůli vaší zbabilosti jsme ztratili celý jeden sektor! Víte co to pro nás znamená ? Můžete mi vysvětlit, proč jste se bez povolení stáhl z bitvy ??“

Stál jsem v provizorním velicím stanovišti a komisař imperiální gardy stojící přede mnou byl bledý zlostí. Po našem úspěšném přežití jsme se dostali k jednomu z gardových regimentů, shodou okolností našemu vlastnímu, kde jsme nahlásili co se stalo. Místo vytouženého odpočinku nás ale po chvíli obstoupila gardová stráž, nasadila nám pouta a odvezla na velitelství. Já jako velící důstojník jsem skončil zde.

„Pane, bylo nás padesát, bez jakékoliv těžší podpory, a sami jsme přes dvě hodiny drželi celé náměstí i s přilehlými ulicemi, když jsme ho před tím na rozkaz vrchního velení sami dobyli. Během boje jsme přišli o spojení s velením. Nemli jsme jedinou šanci, jak zabránit nepříteli aby se přes nás nepřevalil. Myslel jsem, že...“

„Tak vy jste myslel ??!“ přerušil mî komisař neurvale a opřel se klouby rukou o stůl stojící mezi námi. „Ne vojáku, vy jste

nemyslel, vy jste zradili! Vy i vaši muži, vy všichni jste zradili! Zradili jste důvěru Císaře, který ji ve vás vložil, vojáku! Máte jediné štěstí, že jsme v situaci, kdy potřebujeme každého muže, takže vás nemůžu na místě zastřelit!“ Komisař ůval jako smysl zbavený a od úst mu oběs odletěla slina.

„Odveďte ho. Už se na něj nemůžu ani podívat. Plukovník Aries rozhodne co s nimi,“ obrátil se pak na mé strážce, stojící vedle mě. Hrubě mi popadly a vlekly pryč. Zalykal jsem se zlostí – tahle kancelářská krysa nikdy nebyla venku mimo ochranný kruh barikád a ostnatých drátů a bude mi tu ůkat něco o zbablosti a zradě. Navíc celý ten sektor tvořilo akorát to podílaný náměstí, které jsme si museli sami pro sebe dobýt. Sakra!

Noc jsme strávili v nějaké smrduté cele, namačkaní jeden na druhého. Pochybuju, že se nikdo z nás vyspal. Já teda ne. Hlavou mi vířily myšlenky o všem možném, mezi nimi se prolínal vztek smíšený s bezmocností. Skoro deset let jsem věrně sloužil Císaři a teď tohle. Začínal jsem si myslet, že nikdo jako Císař neexistuje.

Převalil jsem se na druhý bok a zamyslel se nad tím, co mi komisař vmetl do tváře. To, že o osudu prostých pišáků, ke kterým jsem patřil, měl rozhodnout samotný plukovník Aries znamenalo samo o sobě hodně. Plukovník totiž patřil do štábu vrchního velení a to, jak známo, nikdy neopouštělo orbitu ani aby vyznamenalo vrchní velitele tady na povrchu. Tím spíš by nepřiletěl rozhodnout o našem osudu aby vystavil svou vzácnou kůži nebezpečí, že se připálí na slunci, obrazně řečeno. Navíc jsem byl svědkem příliš mnoha stejně vypadajících situací – vojáci, kteří byli prohlášeni za zrádce koněli před nastoupenou popravčí četou. Dřív jsem tímto muži pohrdal ale teď... teď vím, že stačí tak málo aby se člověku stalo úplně to samé...

Nicméně, nehledě k tomu, co jsem si myslel, tak výjimečnost naší situace hovořila za vše. To, že byl Plukovník tady, znamenalo jediné – orbita už nebyla tak bezpečná. Možná, že už je tu od té doby, kdy jsme ztratili doky? Kvůli tomu jsme samozřejmě přestali dostávat posily, jiná alternativa nebyla možná.

Nebo byla? Ěerv pochybností mi hlodal v unaveném mozku a bořil jednu skutečnost, vyslovenou vrchním velením, za druhou. Co když jsme žádné posily nedostali ne proto, že je nebylo kam posílat, ale protože je nebylo odkud posílat? Kdy se vyrobily ty zrůdy? Zhruba v době kdy jsme přišli o doky, tedy asi měsíc nazpátek, nesouvisí to náhodou spolu?

Zíral jsem do tmy a uvažoval. Mezi chlapy kolovala zvěst, že před měsícem na planetě přistál inkvizitor s několika speciálními mariódky a odjel nikam na kraj frontové linie. Od té doby ho už nikdo neviděl, stejně tak lidi, kteří s ním přišli do styku. Souvisí i to s dnešní situací? Doufal jsem, že ne. Už tak jsem byl v dostatečně velkém průseru, ještě aby v tom byla namořená inkvizice...

Stráž nás vzbudila ještě před svítáním a rozespalé nahnala do útrob dvou mariódkových Nosorožců. Byl jsem příliš unavený abych se tomu divil. Uvnitř s námi jeli jen dva ozbrojení strážci, zřejmě nikdo nepředpokládal, že se pokusíme o útek. Kam taky... Ozbrojenci klopili zrak, kdykoliv se pohledem stetli s nikým z nás. Moc dobře viděli, že je může kdykoliv potkat to samé.

Neml jsem potuchy kam nás odváželi ale měl jsem podezření, že domů to asi nebude. Po nekonečné cestě, zčásti strávené v polospánku, rhino zastavilo a ozbrojenci nás vyhnali ven. Tam už čekal komisař se zlověstným úšklebkem na tváři.

Stráž mezi nás rozdaly pestrou směsicí zbraní – od las-pušek, přes brokovnice až po jeden či dva archaicky vyhlížející plamenomety. Pak nás srovnali do dvou řad. Byly easy, kdy těch řad bylo pětikrát víc...

Komisař se před nás postavil, ruce složené za zády a nepokryt se nám posmíval. Dlouhý kabát mu povlával okolo nohou když se kolem nás párkrát prošel. Asi aby si nás ještě chvíli vychutnal.... Bylo mi to jedno. Hlavní a už nám ůekne, co po nás budou chtít.

„Vojáci, svou zradou jste si podepsali ortel smrti. Bohužel ale pan plukovník rozhodl jinak. Zhruba tímto směrem,“ bhem řeči ukázal rukou v černé rukavici kamsi za naše záda. Nikdo se neodvážil otočit. „Zhruba tímto směrem patnáct kilometrů vzdušnou čarou se nachází místské doky. Vaším úkolem bude tyto doky dobýt nebo je ponížit natolik aby je nepřítel nemohl využít pro svoje potřeby. Pokud neuspějete, čeká vás smrt. Pokud neuspějete a vrátíte se, samozřejmě.“ Poslední slova pronesl s širokým zlomyslným úsměvem. Očividně měl z naší situace radost.

„Teď běžte a přemýšlejte o vaší vině a o milosti, kterou vám pan plukovník poskytl.“ Otočili jsme se a vyšli skrz osvětlené barikády do nočních trosek...

Už uplynula hodina od úsvitu a my, kupodivu, ještě žili. Všichni. Úkol, který jsme dostali pro nás znamenal projít patnáct

kilometrů zamořených prokletými bestii a kdoví čím ještě, zničit plochu velkou jako menší vesnice a ještě se vrátit. Nebylo divu že se mnozí z chlapů rozběhli jakmile jim došlo, co nás čeká. Já osobně jsem v první chvíli málem obrátil zbraň na komisaře, ve chvíli druhé jsem se málem pozvracel vztekem. Tohle bylo horší než kdyby nás na místě popravili. Pøí ní si člověk užije pít vteřin strachu a hanby a pak má pokoj ale tady... Darmo plýtvat myšlenkami.

Tiše jsme se proplétali rozbitými domy, vyhýbali se všem otevřeným prostranstvím a v duchu se modlili k Císaři aby nám dal ještě chvíli života navíc. Nebo možná se modlili ostatní, já Císaře i celé Impérium proklínal. Nebýt jeho, mohl jsem tady sedět doma a užívat si farmaceutiku... Sám sobě jsem se divil, kde se ve mě vzalo tolik zlosti a kacířských myšlenek. Zřejmě jsem se za posledních dva měsíce zmínil víc než jsem si myslel...

Z úvah mě vyrušilo zasyknutí jednoho z mých mužů, Jacobse. Rychle jsem poklekl, rozhlédl se po okolí a pak vrhl pohled na něj. V duchu jsem si nafackoval – pokud to tu mám přežít tak se musím soustředit. Jacobs mi jen mlčky ukázal prstem na nebe.

Podíval jsem se a údivem mi poklesla brada. Skrz mohutné nažloutlé mraky se prodíraly tlusté černé tečky, které za sebou nechávaly dlouhou kondenzační stopu a ze spodku jim šlehaly mohutné vince plamenů brzdících motorů. Byly jich desítky, ne stovky!

V hlavě mi bezdůky vyvstala vzpomínka na podobný výjev. Asi před měsícem jsem byl svědkem téhož. Ěerv pochybností se vítěz zasmál...

Z myšlenek mě vytrhl rachot blížícího se těžkého stroje. Tiše jsem muže poslal do krytů za přední stěnou domu, kde jsem zrovna byl, a sám jsem se ukryl u jednoho z oken. Nehodlal jsem umřít, ne teď, když tu existuje možnost, že to tu brzy skončí.

Rachot byl čím dál hlušší a blíží až se zpoza rohu vynořil... Rhino! Nevědomky jsem zíral na přibližující se masu kovu a málem začal mávat na pozdrav. Málem, protože jsem si vzápětí uvědomil, že tomhle imperiální síly rozhodně jezdit nemůžou. Stroj vzdáleni připomínal Rhino, to ano, ale na druhý pohled člověk zjistil, jak šeredně se spletl. Stroj byl pokrytý rzí a zelenavým slizem, omlácený a pomalovaný odpudivými znaky, vysmívající se všemu lidskému. A ten hnilobný zápach, který celou tu zrudlost obklopoval? Zvedl se mi žaludek, hned jak jsem ho ucítil.

Pak jsem uviděl to co koukalo z velitelského průlezu.... Císaři, chrať nás! Mělo to mariáckou zbroj ale pokřivenou a vyzdobenou stejným rouhačským způsobem jako samotný stroj, ve kterém stvoření jelo. Místo obličejů to mělo něco ve smyslu mariácké přilby, napůl rostlé do masa pod ní.

Stroj rachotil ulicí k našemu úkrytu a já se modlil aby nikdo neudílal nic, co by nás prozradilo. Císař mě zřejmě neslyšel. Nebo mě chtěl vytestovat za mé rouhání kterého jsem před chvílí dopustil. Jeden z mužů krčící se pod okenním rámem se náhle zvedl a bezmyšlenkovitě na postavu v průlezu vystoupil. Samozřejmě, bez jakéhokoliv viditelného účinku.

Postava se bleskovitě otočila a s ní i obrovský zrezlý bolter, který naším směrem začal chrlit stělu za stělou. Muž, který vystoupil odletěl dva metry, postřikavše přitom široké okolí svou krví z díry v hrudníku, kterou bych mohl prostrčit ruku. Ostatní začali opívat palbu a tím si podepsali rozsudek smrti. Těžký bolter se vysmál jejich pokusu krýt se za betonovými stěnami a prošel jimi jako horký nůž máslem.

Stroj navíc prudkým smykem zabrzdil a otevřel své útroby, odkud se vyvalilo deset dalších znetvořených mariáků, podobných tomu, který obsluhoval. Se zuřivým rykem a za neustálé stělny se rozeběhli k nám. Zbývalo jediné.

„Zpátky vy pitomci, zpátky, musíme hlouběji do domu, tady nemáme žádnou šanci!“ Uposlechno mě jen velmi málo mužů. Zbytek byl mrtvý.

Rozběhli jsme se temnými chodbami pryč, cestu nám osvětlovaly jen naše narychlo rozsvícené světlometry. Za námi se nesl řev a dusot okovaných nohou.

Sotva popadající dech jsme zapadli za roh jedné z chodeb a dovolili si menší odpočinek. Nic za námi nebylo slyšet, takže naši pronásledovatelé buďto odjeli nebo, což je pravděpodobnější, se rozhodli nás ulovit potichu.

Náhle se ozvalo zarachocení a Jacobsovi vedle mě vybuchla hlava a ohodila mě dávkou drceného mozku. Zařval jsem leknutím, chodbu vzápětí ozářil zážeh posledního plamenometu, který nám zbyl. Chaosák zaječel a promínil se v zeleně hořící pochodně, která odbíhla zpátky za roh odkud přišla. Plamenometěk posílal dávku za dávkou zpět do chodby, dokud ho neroztrhal granát vržený zpoza rohu.

To už jsme ale běželi dál. Před námi se ze tmy vyloupila křižovatka a na ní... Bleskovitě jsem zapadl do prvních dveří, které se vedle mě objevily. Smršť kulek nedala Willisovi ani Martensovi šanci ani vykouknout.

Zabouchnul jsem dveře a divoce se rozhlédl kolem. U stíny umyvadla, u druhé kabinky s mísami.

Skvěle, blesklo mi hlavou, chci pnu na hajzlech. Lepší místo na smrt jsem si vybrat nemohl.

Otevřel jsem jednu z kabiněk a skočil dovnitř. Sekundu poté se otevřely dveře do místnosti a podle těžkých kroků nikdo vešel dovnitř. Zadržel jsem dech. Z chodby se ozval hrdelní hlas a něco zakřičel, asi rozkaz. Kroky zmizely v zavíraných dveřích ale ještě před tím na podlaze něco zacinkalo.

S oěma rozšířenými hrůzou jsem rozkopl dveře abych stihnul zahlédnout granát mizící v rozbitém kanálku v podlaze uprostřed místnosti. Opit jsem dveře přibouchl a vrhl se na zem. Pak se ozvala ohromná exploze a moje poslední myšlenka patřila pocitu, že nikam padám...

Probral jsem se v temnotě na hromadě rozbitého zdiva. Světlo met našťistí fungoval, stejně jako moje las-puška ležící opodál. Rozhlédl jsem se kolem, kde že jsem se to vlastně ocitl. Kužel světla klouzal po klenuté chodbě z neomítnutých cihel, oběs narušené spadlým zdivem, po zemi tekli vydatný proud smrduté vody.

Stoka, napadlo mě okamžitě a namířil jsem světlo na díru, kterou jsem sem propadl. Při pohledu na šachtu vysokou nejméně patnáct až dvacet metrů mi pokleslo srdce. Pak jsem si ale vzpomněl čemu jsem vlastně ušel a omluvil se Císaři za všechny svoje hříchy minulé i budoucí. Nemělo smysl tu dál zůstat, tak jsem si náhodně vybral směr a vykročil pryč.

Nevím jak dlouho jsem bloudil chodbami ale alespoň jeden den to určitě byl, vzhledem k tomu, že se mi vybil akumulátor, poskytující energii světlo metu. Unaveně jsem se svezl na podlahu a zády se opřel o oslizlou stěnu. Ticho rušené jen kapáním vody mě začalo dít, ve spojení s okolní tmou, kterou nepronikl ani paprsek světla jsem si začal představovat všechno možné, demony éřhající opodál nevyjímaje. Pološílený vztekem, hrůzou i bezmocí jsem začal švát na celé okolí. Pak, když mě prvotní záchvat přešel, jsem nejspíš omdlel vyčerpáním....

Probudilo mě jemné zatřesení ramenem. Otevřel jsem oči a hrůzou sebou trhnul. Seděl jsem pořád na stejném místě ale přede mnou na jednom kolenu klečel Tau a pozorně si mě prohlížel, přilbu položenou na zemi vedle sebe. Pokusil jsem se nahnat pušku, která mi musela během spánku vypadnout ale Tau jemně zavrtěl hlavou a ukázal za sebe. Kolem něj stálo v kruhu dalších pět postav v bojovém brnění a ostražitě si mě měřilo přes zaměřovače svých pulzních pušek. Zástup mnoha dalších tiše procházel za nimi.

Tau, který mě probudil, se na ostatní otočil a něco jim řekl. Jeho kamarádi se viditelně uvolnili a nechali svoje zbraně klesnout. Tau se pak na mě povzbudivě usmál, nebo jsem si alespoň myslel, že je to úsměv, a pomohl mi vstát. Další mi podal mou pušku a jiný mě nechal napít z mé polní éutory, kterou mi před tím naplnil nějakou chladivou tekutinou, mající mě stejný účinek jako naše energetické nápoje.

Pak se mi pokusil něco říct. Bohužel jsem mu vůbec nerozuměl a tak jsem pouze zakroutil hlavou. Válečník se zamyslel, otočil se směrem odkud přicházel zástup jeho spolubojovníků a náhle ukázal rukou kamsi dozadu. Chvilí mi trvalo, než jsem rozeznal dvě lidské postavy v mohutném brnění, které se k nám blížily...

Poznal jsem je teprve když vešly do ostrůvku světla, který kolem nás vytvářely lampy mimozemšťanů. Vydechl jsem úžasem – proti mě stál marióák v modré zbroji Ultramaríny s pruhem vlasů spletených do krátkého copánku a několikátýdenním strništěm vousů ve tváři muže v nejlepších letech, a vysoký muž s úzkým obličejem, ostře řezanými rysy, peřlivě zastřiženou bradkou a kulatými brýlemi na očích, oděný v bílé brnění s inkvizitním křížem na hrudi.

Marióák mi krátce kývl na pozdrav, inkvizitor mě sjel přísňým pohledem od hlavy k patě.

Vyvalil jsem oči a zavřel ústa. Říkal jsem už, že nevířím v Císařův smysl pro humor ? Ano ? Lhal jsem...